

Προσοχή στην αλλοίωση και την προβολή

Γράφοντας τούτες τις γραμμές προσπαθώ να διατηρήσω την αυτοσυνειδησία της εκκλησίας του Ι. Χριστού, εις την οποία ανήκουμε, υπενθυμίζοντας βασικές αρχές Του, τις οποίες έδωκε σ' εκείνους που θα τον διακονούσαν και Τον διακονούν σήμερα, δηλαδή σ' εμάς τους κληρικούς δια να τις τηρούμε.

Θεμελιώδη σύσταση μας κάνει, ότι το θείον καθίδρυμά Του συνυπάρχει μεν με τον κόσμο, αλλά, όπως και ο ίδιος, «δεν είναι εκ του κόσμου τούτου». Προειδοποίησεν επίσης, ότι οι διάκονοί Του θα ομοιάζουν με την κτισμένη πόλη επάνω στο βουνό, ορατή από παντού. Με άλλους λόγους είμαστε περίοπτοι κάθε στιγμή σαν Μητροπόλεις και ενορίες, αλλά κυρίως σαν κληρικοί. Από καταβολής μας ,και εννοώ από την χειροτονία μας, θέλουμε δεν θέλουμε, έχουμε το δικό μας «Σάϊτ», την δική μας «ιστοσελίδα». Οι γύρω μας άνθρωποι μας βλέπουν, μας ακούνε, μας διαβάζουν όποια ώρα νομίζουν και προπαντός μας κρίνουν. Οπότε ή μας μιμούνται ή μας απορρίπτουν. Ακόμα δε να «μη γνωρίζει η αριστερά τι ποιεί η δεξιά» και πρόσθεσε: «αν εφαρμόσετε τα πάντα, θα λέτε στον εαυτό σας, ότι δεν κάναμε τίποτα περισσότερο από τα προβλεπόμενα καθήκοντά μας».

Πάρα ταύτα, όπως διαπιστώνεται, οι περισσότεροι από εμάς προβάλλουμε και με έμφαση πολλή το κοινωνικό μας έργο. Ο δε λαός του Θεού, ειδικά για τούτο, μας χειροκροτεί και μας βραβεύει. Εδώ ακριβώς κρύβεται η διπλή πλάνη κληρικών και πιστών της εκκλησίας του Ι. Χριστού, που πρέπει να προσεχθεί και εξηγούμε.

Ιεραρχώντας την πολύπλευρη αποστολή της Εκκλησίας θα δούμε ότι, πρώτο της μέλημα έχει να φανερώσει στους ανθρώπους το όνομα του αληθινού Θεού, που είναι ο Ι. Χριστός. Αυτό άλλωστε είπε και έπραξε και ο ίδιος. «Εγώ ήλθον ίνα φανερώσω τοις ανθρώποις το όνομα του αληθινού Θεού». Δηλαδή να αποκαταστήσω την χαμένη θεοκοινωνία μεταξύ θεού και ανθρώπου, πλάστου και πλάσματος.

Εύστοχα και επίκαιρα λέγεται, ότι η Εκκλησία εφάνέρωσε ανεπαρκώς, η δε πολιτεία παρεγνώρισεν επαρκώς τον Ι. Χριστόν. Και όντως αν ο Ι. Χριστός είχε καταστεί το κέντρο της ζωής και το πρότυπο του ανθρωπίνου βίου ασφαλώς θα είχε προληφθεί η ηθική κρίση. Η οποία, όπως ορθώς διατυπώθηκε, είναι η αιτία όλων των κρίσεων, και της οικονομικής, που τόσο δυστυχώς ταπεινώνει κατ' αυτάς τον υπερήφανο λαό της Ελλάδας. Υποκαταστήσαμε την κύρια αποστολή μας με την δευτερεύουσα, δηλαδή την κοινωνική προσφορά. Ρίξαμε όλο το βάρος σ' αυτή. Είναι οφθαλμοφανής η ανάγκη αυτή, πλην όμως οφείλει να αντιμετωπιστεί από άλλους κοινωνικούς φορείς. Τούτο άλλωστε έπραξαν και οι θεοφώτιστοι Απόστολοι του Κυρίου, σε δεδομένη παρόμοια κοινωνική ανάγκη, με την εκλογή των επτά διακόνων, δηλαδή κοινωνικών λειτουργών «διακονείν τραπέζαις ...».

Η παραμόρφωση αυτή της αποστολής μας και η διαφήμιση, που κάνουμε ταυτόχρονα, συνιστούν παράβαση και μάλλον απόδραση από το πραγματικό μας έργο. Σαν αποτέλεσμα δε προκύπτει διανοούμενοι και μη, αγνοούντες τον αληθινό θεό, να φτιάχνουν Ι. Χριστόν στα δικά τους μέτρα και πρότυπα, τα οποία στις περισσότερες περιπτώσεις είναι τραγικά άσχετα και επικινδύνως ανώφελα.

Είμαι βέβαιος ότι προσκρούω στον εκσυγχρονισμένο και προοδευτικό τύπο της Εκκλησίας. Απλά τον παραπέμπω στο «μη συσχηματίζεστε» και «μιμηταί μου γίνεσθε» του Παύλου.

Παραθέτω από παράδειγμα αλλοίωσης αποστολής την ενορία μας, εις τον ναό της οποίας υπηρετώ 25 συναπτά έτη. Κατά το διάστημα τούτο αποπερατώσαμε τον ναό. Με ζήλο πολύ ρίξαμε το βάρος της προσπάθειας στην κοινωνική προσφορά. Σημειώστε: α) Στη δημόσια υγεία δώσαμε 3000 μονάδες αίμα. Με την ανακύκλωση χαρτιού συντελέσαμε να ζούνε 35-40 χιλιάδες δένδρα στο οικοσύστημα, χώρια στην οικονομία με το κόστος νερού, ρεύματος και εργασίας.

Στο πολιτιστικό κομμάτι παρουσιάσαμε 40 θεατρικές παραστάσεις, 70 πολιτιστικές εκδηλώσεις (τσάι), 20 συναυλίες βυζαντινής μουσικής, 260 ιερά προσκυνήματα εντός-εκτός Ελλάδος με σχολαστική διαφάνεια. Ενώ για φιλανθρωπία μετακινήσαμε εκατοντάδες τόνους μεταχειρισμένο ιματισμό, από αυτούς που τους περίσσευε, σ' εκείνους που τον είχαν ανάγκη. Καθώς επίσης δόθηκαν τόνοι τροφίμων και χιλιάδες ευρώ ευκαιρίως, ακαίρως σε πτωχούς. Όλα όμως αυτά διεκπεραιώνονται και από άλλους κοινωνικούς φορείς με ιδιωτική και κρατική μέριμνα. Αλλά δεν μπορούν, δεν είναι ίδιοι γι' αυτούς να φανερώνουν το όνομα του αληθινού Θεού, δηλαδή του Ι. Χριστού, διότι τούτο ακριβώς είναι το κατ' εξοχήν έργο της Εκκλησίας Του και ημών το διακόνων Του δηλαδή των κληρικών. Προσθέτω επίσης τον όγκο της λατρευτικής και ποιμαντικής εργασίας σε όλα αυτά τα χρόνια και ερωτώ. Μετά την εξαντλητική αυτή προσπάθεια πόση δύναμη περίσσεψε για να φανερώσουμε το όνομα του Ιησού Χριστού; Ως τόσο δε αν συμπέσει - που δεν είναι διόλου σπάνιο - ο κληρικός να είναι και κακέκτυπο πρότυπο, τότε το μεν όνομα του Ι. Χριστού παραμένει στην Βίβλο, ο δε «κληρικός» διαφημίζει στην ιστοσελίδα του το κοινωνικό του έργο, καταχειροκροτούμενος. Και η φαιδρότητα προκαλεί σκανδαλωδώς, για να φτάσουμε εδώ που είμαστε σε γεγονότα, που συχνά βιώνουμε ...

Κλείνοντας το σημείωμα αυτό συνοψίζω τους τρεις καθοριστικούς του στόχους :

- α) Πρωταρχικός σκοπός του κλήρου είναι η φανέρωση του ονόματος του Ι. Χριστού με πρότυπο τον εαυτό του, που ν' αντέχει στο μικροσκόπιο και το τηλεσκόπιο της κριτικής των ημερών μας.
- β) Το κοινωνικό έργο υλοποιείται από άλλους φορείς και όχι από τον κλήρο, με εξαίρεση την φιλανθρωπία – εποπτευομένη από επιλεγμένους κληρικούς.
- γ) Τα Μ.Μ.Ε. να χρησιμοποιούνται με φειδώ για άλλες ανάγκες και όχι για διαφήμιση. Μην ξεχνούμε πόσο επίμονα απέφυγεν ο Κύριος την δημοσιοποίηση συγκλονιστικών αποκαλύψεων, όπως τον Ευαγγελισμό, την Γέννηση, τη Βάπτιση, την Μεταμόρφωση, την Ανάσταση, την Ανάληψη τις οποίες πραγματοποίησε ενώπιον των ολιγοτέρων μαρτύρων.

Το παράδειγμα τούτο του Κυρίου μας και των αγίων της Εκκλησίας μας ας μας συγκρατεί στο θέμα της αλλοίωσης και της προβολής. Ας έχουμε υπ' όψιν τα πιο πάνω του Χριστού μας και ας διατηρούμε την αίσθηση ότι μακροθύμως και με την ευσπλαχνία Του κατέχουμε την θέση αυτή. Έτσι φρονώ, θα είμαστε περισσότερο αποδεκτοί και καλύτερα αποτελεσματικοί ως συνεχιστές των θεοφόρων αποστόλων και εκπρόσωποι της Αγίας Εκκλησίας κατά την σημερινή εξαιρετικά δυσπέλαστη πραγματικότητα την οποία βιώνει ο περιούσιος λαός του Θεού.

π. Ευστράτιος Φελέκης